Sygn. akt. I C 235/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Bartoszycach, I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Ewa Kurasz

Protokolant: sekr. sąd. Marta Bohun

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku w Bartoszycach

sprawy z powództwa (...) S.a. r.l. z siedzibą wL.

przeciwko S. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 235/13

UZASADNIENIE

Powód (...) S.á.r.l. z siedzibą w L.w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym żądał zasądzenia od pozwanego S. K.kwoty 232 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 listopada 2010 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 30 kwietnia 2012 roku strona powodowa przejęła od firmy (...) w W. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu nieuregulowanej składki polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (pozew k. 2-4, 17-18).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lubliniewydał w dniu 07 marca 2013 roku nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Od orzeczenia tego ***pozwany S. K.*** złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że nigdy nie był właścicielem samochodu osobowego marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), a jedynie pożyczył go od poprzedniego właściciela. Ponieważ pojazd został zatrzymany w postępowaniu karno – skarbowym jako dowód rzeczowy, zawarł umowę „sprzedaży" z jego właścicielem i zapłacił mu kwotę 1.900 złotych. Po zakończeniu postępowania pojazd został zwrócony rzeczywistemu właścicielowi i pozwany obecnie nie jest w jego posiadaniu (sprzeciw k. 8, 33-35).

Postanowieniem z dnia 08 kwietnia 2013 roku ***Sąd Rejonowy*** Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach.

<u>Sąd ustalił, co następuje:</u>

Samochód marki (...)o numerze rejestracyjnym (...) był własnością W. S..

W dniu 17 września 2009 roku W. S.zawarł z (...) Spółką AkcyjnąV.(...)umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres od dnia 17 września 2009 roku do dnia 17 września 2010 roku (numer polisy (...)). Składka wynosiła 475 złotych, pierwsza rata w kwocie 243 złote była płatna do dnia 17 września 2009 roku, a druga w kwocie 232 złote do dnia 17 marca 2010 roku.

W. S.oddał swój samochód do dyspozycji pozwanemu S. K.

W dniu 22 lutego 2010 roku w wyniku kontroli celnej przeszukano i zatrzymano wyżej wskazany pojazd, z uwagi na fakt, iż pozwany S. K. przewoził nim (...)paczek papierosów różnych marek nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy. Pojazd został poddany oględzinom i postanowieniem z dnia 12 maja 2010 roku uznany za dowód rzeczowy w postępowaniu karno – skarbowym.

(dowody: z akt II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku: dowód rejestracyjny k. 3, polisa k. 3v, protokół zatrzymania k. 7, protokół oględzin k. 29-31, wykaz dowodów rzeczowych k. 45, postanowienie k. 46,

zeznania pozwanego k. 57v)

Z uwagi na zatrzymanie pojazdu w dniu 15 marca 2010 roku W. S.i pozwany S. K.zawarli umowę, nazwaną „umową sprzedaży", dotyczącą samochodu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły wartość przedmiotu umowy na kwotę 1.900 złotych i pozwany kwotę tę zapłacił, jako rekompensatę dla W. S.za niemożność korzystania przez niego z pojazdu w związku z jego zatrzymaniem. Umowa ta, w zakresie przeniesienia własności pojazdu, była umową pozorną.

(dowody: z akt II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku: umowa k. 136,

zeznania pozwanego k. 57v)

Pismem z dnia 20 maja 2010 roku skierowanym do Urzędu Celnego w O. W. S. zażądał zwrotu zatrzymanego samochodu wskazując, że jest jego właścicielem. Okoliczność tę potwierdził zeznając w charakterze świadka w dniu 23 czerwca 2010 roku.

(dowody: z akt II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku: pismo k. 50, protokół przesłuchania k. 63).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 04 października 2010 roku pozwany S. K.został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i wymierzono mu karę grzywny. Na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. orzeczono wobec niego środek karny w postaci obowiązku ściągnięcia równowartości pieniężnej samochodu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...)w kwocie 3.500 złotych. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócono W. S.dowody rzeczowe w postaci samochodu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), kluczyków do samochodu, dowodu rejestracyjnego pojazdu seria i numer (...)i polisy ubezpieczeniowej (...). W wyniku wniesionej przez pozwanego apelacji Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 28 grudnia 2010 roku, wydanym w sprawie VII Ka 1201/10, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację pozwanego za oczywiście bezzasadną.

(dowody: akta II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku: wyroki z uzasadnieniami k.102, 105-106, 140, 143-145)

W dniu 26 października 2010 roku (...) Spółka AkcyjnaV.(...)w W.wystosowało do pozwanego S. K.pismo dotyczące kontynuacji obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego w związku z jego nabyciem. Ubezpieczyciel sporządził też aneks nr (...)do polisy nr (...), na mocy którego pozwany, w związku nabyciem pojazdu w dniu 15 marca 2010 roku, został zobowiązany do uregulowania składki należnej z tytułu ochrony ubezpieczeniowej udzielanej od dnia zbycia pojazdu do końca okresu ubezpieczenia w wysokości 232 złote.

(dowody: aneks k.25;

z akta II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku: pismo k.137, aneks k. 138)

W dniu 30 kwietnia 2012 roku powód (...)S.á.r.l. z siedzibą w L.i (...) Spółka AkcyjnaV.(...)z siedzibą w W.zawarły umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której zbywca sprzedał na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężne w stosunku do dłużników, wynikające z umów zawartych ze zbywcą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Umowa przelewu dotyczyła również składki z polisy nr (...)w kwocie 232 złote.

(dowody: umowa przelewu k. 19v-20,

częściowy wykaz wierzytelności k. 27v)

Zawiadomieniem z dnia 03 czerwca 2013 roku powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności.

(dowód: zawiadomienie k.27)

<u>Sąd zważył, co następuje:</u>

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów w postaci: umowy przelewu (k. 19v-20), aneksu do polisy (k. 25), zawiadomienia o przelewie (k. 27), częściowego wykazu wierzytelności (k. 27v), wyroku nakazowego (k. 36) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy II Ks 54/10 Sądu Rejonowego w Ełku, stanowiących załącznik do akt sprawy: dowodu rejestracyjnego (k. 3), polisy (k. 3v), protokołu zatrzymania (k. 7), protokółu oględzin pojazdu (k. 28-31), wykazu dowodów rzeczowych (k. 45), postanowienia o uznaniu za dowód rzeczowy (k. 46), pism (k. 50, 137), protokołu przesłuchania (k. 63), wyroków z uzasadnieniami (k. 102, 105-106, 140, 143-145), umowy (k. 136) oraz aneksu do polisy (k. 138). Dowody te są ze sobą zgodne i tworzą spójny obraz stanu faktycznego. Żadna ze stron nie zakwestionowała przy tym ich autentyczności i wiarygodności osób je sporządzających. Część z nich zalicza się przy tym do dokumentów urzędowych (art. 244 § 1 k.p.c.), a ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego w sprawie karnej Sąd rozpoznający niniejszą sprawę był związany (art. 11 k.p.c.).

Sąd uznał również za wiarygodny dowód z zeznań pozwanego (k. 57v), jako zgody z wyżej wskazanymi dowodami z dokumentów, pomimo że co do własności samochodu osobowego marki (...)o numerze rejestracyjnym (...)pozwany w toku postępowania karno – skarbowego składał sprzeczne oświadczenia, co nakazuje z pewną ostrożnością podchodzić do jego twierdzeń w tym zakresie. Jednak stanowisko W. S., prezentowane wobec organów ścigania, również w trakcie składania zeznań pod rygorem odpowiedzialności karnej w charakterze świadka, co do faktu, że samochód jest jego własnością, było zawsze jednoznaczne. Należy zaznaczyć, że zeznania te były składane już po zawarciu umowy z dnia 15 marca 2010 roku. Po zakończeniu postępowania karno – skarbowego pojazd został W. S.wydany, a ten go odebrał i nie zwrócił pozwanemu. Treść zeznań pozwanego jest więc zgodna z powyższymi dowodami, a między stronami umowy z dnia 15 marca 2010 roku nie ma sporu co do tego, że umowa ta nie przeniosła własności pojazdu na pozwanego, gdyż nie taki był zamiar i cel jej stron. Wobec tego, zeznania pozwanego w zakresie, w jakim twierdzi on, że nigdy nie był właścicielem pojazdu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), również należało uznać za wiarygodne.

Powództwo wniesione w sprawie nie było zasadne.

Umowę dotyczącą samochodu osobowego marki (...)o numerze rejestracyjnym (...) zawarto w dniu 15 marca 2010 roku, więc do ewentualnej odpowiedzialności jego nabywcy z tytułu składki należnej w związku z ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 392) obowiązujące w tym dniu.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 wskazanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Art. 28 ust. 1 wymienionej tej ustawy wskazuje, że jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu

12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 tego aktu prawnego w razie zbycia pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na nabywcę pojazdu przechodzą prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że nabywca wypowie ją przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu mechanicznego. W przypadku wypowiedzenia umowy, rozwiązuje się ona z upływem 30 dni następujących po dniu nabycia pojazdu mechanicznego. Przepisy art. 28 stosuje się odpowiednio.

Według art. 32 ust. 1 powyższej ustawy zbywca pojazdu mechanicznego jest obowiązany do przekazania nabywcy dokumentów potwierdzających zawarcie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia zakładu ubezpieczeń, w terminie 30 dni od dnia zbycia pojazdu mechanicznego, o fakcie zbycia tego pojazdu i o danych osobowych nabywcy.

W ocenie Sądu umowa sprzedaży zawarta pomiędzy pozwanym a W. S. została zawarta dla pozoru. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozoru. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Umowa z dnia 15 marca 2010 roku została zawarta, aby zrekompensować właścicielowi pojazdu skutki związane z jego zatrzymaniem, a nie celem przeniesienia własności samochodu. Pozwany potwierdził ten fakt w swoich późniejszych zeznaniach (k.57v), z treści oświadczeń stron umowy składanych w postępowaniu cywilnym i karnym po jej zawarciu jednoznacznie wynika, iż faktycznie umowa ta nie miała na celu przeniesienia własności pojazdu na pozwanego, a jedynie rekompensatę dla właściciela za utratę możliwości korzystania z pojazdu i spadek jego wartości na skutek zatrzymania.

Umowa zawarta dla pozoru jest nieważna, nie wywołuje więc wyrażonego w niej skutku prawnego i właścicielem przedmiotowego samochodu (...)o nr rejestracyjnym (...) był nadal, po jej zawarciu, W. S.a nie pozwany S. K.. Co za tym idzie na pozwanego nie przeszły prawa i obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu, które nabył zbywca.

Wobec powyższego, na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) a contrario w zw. z art. 805 § 1 k.c. powództwo uległo oddaleniu, pozwany nie był bowiem nigdy stroną umowy, z której strona powodowa wywodziła swoje roszczenia.

Ponieważ powód sprawę przegrał, pozwany nie wnosił o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, a z akt sprawy nie wynika, aby takie koszty faktycznie poniósł, Sąd nie zamieścił orzeczenia w tym przedmiocie w treści wyroku (art. 98 § 1 k.p.c.).